

Chris Ryan

Spervuur

*Danny Black moet met zijn SAS-team
een wereldwijde aanval zien te voorkomen...*

Thriller

ISBN 978-90-225-7754-7
ISBN 978-94-023-0666-8 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Hellfire*
Oorspronkelijke uitgever: Coronet, an imprint of Hodder & Stoughton
Vertaling: Kees van Weele
Omslagontwerp: Rob Krikke | Baqur
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 Chris Ryan
Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Woordenlijst

1 Para	Eerste Bataljon Paratroepen (ondersteuningseenheid <i>special forces</i>)
AW50	anti-materiaal sluipschuttersgeweer
C4	kneedbare springstof met hoge brisantie
COBRA	afkorting van Cabinet Office Briefing Room, coördinatiecentrum Britse regering bij nationale noodsituaties
GCHQ	afkorting van ‘Government Communications Headquarters’, Britse inlichtingendienst voor informatiebeveiliging en afluisteren elektronische communicatie
hazmatpak	kledingstuk dat het hele lichaam bedekt en bescherming biedt tegen schadelijke stoffen
HK416	Heckler & Koch aanvalsgeweer, verschiet 5.56×45mm Nato-patronen
HK417	Heckler & Koch aanvalsgeweer, zwaardere versie van de HK416, verschiet 7.62×51mm Nato-patronen
L86	versie van het SA80 aanvalsgeweer, standaardwapen van het Britse leger
LAW	afkorting van ‘light anti-armour weapon’, licht antitankwapen
SIS	afkorting van ‘Secret Intelligence Service’, Britse buitenlandse inlichtingendienst, ook ‘M16’ en ‘de Firma’ genoemd
RIB	afkorting van ‘rigid-hulled inflatable boat’, opblaasboot met bodem van vormvast materiaal, bijv. aluminium of polyester
RPG	afkorting van ‘rocket propelled grenade’, raket

	aangedreven granaat, ook gebruikt voor het wapen waarmee deze projectielen afgeschoten worden
RV	rendez-vous, afgesproken plaats van samenkomst, afspraak
SBS	afkorting van 'Special Boat Services', special forces van de Britse marine
SIG 225	SIG-Sauer P225 pistool, verschiet 9×19mm patronen
VHF	afkorting van 'very high frequency'

Ik weet niet met welke wapens de Derde Wereldoorlog uitgevochten zal worden, maar de vierde zal met stokken en stenen worden gevoerd.

– Albert Einstein

Proloog

Iraaks-Syrische grens, zonsondergang

Het was een stuk woestijn waar niets bijzonders was te zien, maar verderop was het omringd door oorlogstaferelen.

Een kilometer of zes ten noorden ervan lag een commandopost van Islamitische Staat in puin na Amerikaanse luchtaanvallen. Maar eigenlijk werd het commando hier gevoerd vanuit een klein bedoeïenenkamp dat niet bekend was bij de ongelovigen, en dat ze nooit zouden bombarderen omdat het een burgerdoel was. Wat dat aanging waren het zwakelingen.

Drie kilometer ten westen ervan had een lasergestuurde Brimstone-raket een krater met een doorsnee van dertig meter in het zand geslagen. Met dit projectiel van tweehonderdduizend dollar was één enkele Land Rover waar niemand in zat uitgeschakeld.

Tien kilometer naar het zuiden was een grensstadje in handen van de nietsontziende troepen van is gevallen. Ze hadden driehonderd burgers geëxecuteerd om het verzet te breken, en nu zat het plaatsje vol opstandelingen. De doodsbanne streekbewoners durfden niets tegen hen te beginnen.

Maar hier zagen de golvende zandduinen en de ruige, bestofte struiken onder de onbewolkte lucht er net zo uit als honderden, of zelfs duizenden jaren geleden. In de avondschemering kwam een eenzaam voertuig met twee mannen aanhotsen. Voor één van hen, een figuur met een haakneus, sluik vettig haar en hier en daar wat stoppels op zijn kin, was dit de spannendste reis van zijn leven.

De lucht was heet en droog. Hij zweette en was vuil. Maar dat kon hem niets schelen. Vierentwintig uur tevoren had hij 's ochtends vroeg in Peckham nog in een grauwe motregen gestaan. Nu zag hij de bloedrode

zon naar de zandduinen zakken. Jarenlang was het zijn droom geweest zijn oude leven om te wisselen voor iets als dit.

Zijn naam was James Wilson. Hij had er een hekel aan. Het klonk zo Brits. Hij begreep niet waarom zijn ouders, die vanuit Pakistan naar Engeland waren geëmigreerd toen ze zeventien waren, maar een jaar ouder dan James nu, hem geen betere, islamitische naam hadden gegeven. Hij had steeds geprobeerd hem te veranderen. Op zijn weinig bekeken YouTube-kanaal, waar hij eigenhandig in elkaar geflanste jihadteksten chantte waarop hij apetrots was, noemde hij zich Dubz-Manuva. En hier, in het instabiele grensgebied tussen Irak en Syrië, was hij Hassan. Die naam gebruikte hij veel liever. Hij klonk stukken beter, en hij had met veel genoeg zijn Britse paspoort verscheurd nadat hij door de immigratiecontrole van het vliegveld van Hatay in Zuid-Turkije was gekomen. Hier zou niemand hem ooit meer een vuile Paki noemen.

Hij keek uit naar de kennismaking met zijn kameraden en zijn opleiding tot strijder. Hij had vele uren doorgebracht met dagdromen over de heldendaden die hij hier zou verrichten. En nu werden die dagdromen werkelijkheid.

‘Was het niet lastig om Engeland uit te komen?’ had de magere, strijd-lustige militant die een verlaten verkeersweg met hem was opgereden gevraagd.

Hassans metgezel had niet gezegd hoe hij heette of waar ze naartoe gingen. Hassan bewonderde zijn zelfvertrouwen. Hij bewonderde hem omdat de gangsterachtige grenswachten in militair uniform na één blik op zijn gezicht waren teruggeschrokken toen ze vanuit Turkije Syrië waren binnengereden, en vanuit Syrië Irak. Bewonderde hem omdat hij zijn aanvalsgeweer achteloos op de achterbank had gelegd, en zijn pistool – hij wist niet van welk type – op het dashboard, als waarschuwing voor iedereen die het lef zou hebben om hen aan te houden.

‘Een fluitje,’ zei Hassan. De militant fronste. Kennelijk begreep hij de uitdrukking niet. ‘Ik bedoel... ja... het was heel gemakkelijk. Ik had mijn moeder verteld dat ik vroeg op school moest zijn. Mijn zus zal het wel raar gevonden hebben, maar die is nog maar elf. Ik ben om een uur of zeven, half acht van huis gegaan... Tegen de middag zat ik op het vliegtuig naar Turkije... Ik had een meid tegen de leraren laten zeggen dat ik ziek was...’

De militant fronste nog dieper. ‘Onder het kalifaat zullen er geen vrou-

wen meer in onze scholen zijn,' zei hij. 'Daar horen ze niet thuis. Het is onislamitisch.'

'Ja,' zei Hassan zacht. 'Die teven.'

Een meter of twintig van de weg vandaan, bij een plek waar lage struiken groeiden, zag hij het wrak van een oude vierdeurs. De auto moest verwoest zijn door een soort autobom, want vanuit het midden van het chassis staken gekartelde repen metaal uit. Terwijl ze er voorbij reden keek Hassan ernaar met samengeknepen ogen. Lag het aan het licht, of had hij stoffelijke resten over het stuur zien hangen?

'Waar gaan we heen?' had hij gevraagd.

'Dat zul je wel zien.'

Het was bijna donker toen ze met een scherpe bocht van de verkeersweg af een slecht onderhouden zijweg opreden. Vijf minuten later zag Hassan in de verte de contouren van een woestijnplaatsje. Zelfs in het schemerlicht zag hij dat er gevochten was, want een paar honderd meter voor hen uit kon hij nog net een scheefgezakte, bijna omgevallen elektriciteitsmast onderscheiden. 'Waar zijn we?' vroeg hij zacht. Zijn metgezel gaf geen antwoord.

Aan de rand van het stadje werden ze aangestaard door bewoners die hier en daar in de berm van de weg stonden. Hassan realiseerde zich dat ze opvielen. Hun voertuig was als het enige naar het plaatsje afgeslagen.

Ze reden langs een vervallen betonnen gebouw links van hen. Over de voorgevel hing een zwarte vlag met witte Arabische lettertekens. Ernaast stond een moskee, en ervoor een groep mannen met een baard. Vrouwen waren nergens te bekennen. Kinderen ook niet. Ze reden naar een eenzame acacia waaraan een paar schapen waren vastgebonden en stopten in de schaduw van de takken. Hun auto was het enige vervoermiddel hier, op twee oude motorfietsen na, tegen de muur van een laag stenen gebouw rechts van hen. Elektrisch licht was er niet. Er speelden geen kinderen op straat. Hassan had een gevoel alsof hij in een andere tijd terechtgekomen was.

'Uitstappen.'

Hassan deed wat hem gezegd was. Zijn spijkerbroek en t-shirt waren verkreukeld en bezweet. Hij vond dat hij afstak bij zijn metgezel, die een camouflagebroek en een zwart vest droeg dat zijn sterke, pezige spieren bloot liet. Het was hier vreemd stil. Geen muziek. Geen gesprekken. De mannen voor de moskee starden hem aan. Hassan starde fel terug.

‘Deze kant op,’ zei de militant. Hij stapte met lange passen de weg op en Hassan moest op een draffe lopen om hem bij te houden.

‘Er zouden hier toch nog andere mensen zoals ik zijn?’ vroeg Hassan. ‘Dat hadden ze gezegd. Mensen uit Engeland. Gaan we die nu zien?’ Hij verlangde naar een beetje kameraadschap. Hij zag zichzelf al in de woestijn voor een tent zitten terwijl de zon onderging, een geweer uit elkaar halen en praten met zijn nieuwe jihadvrienden.

Geen antwoord. De militant stak de weg over en liep naar een ander betonnen gebouw, met twee verdiepingen en gesprongen ramen. Hij ging het gebouw niet binnen, maar liep om de linkerkant heen. Hassan volgde. Hij zag dat er een hek om het achtererf had gestaan, maar daar was niet veel meer van over: een paar palen, panelen en windingen scheermes-prikkeldraad. Zijn metgezel liep naar de achterdeur van het gebouw. Hassan volgde.

Toen bleef hij staan.

Hij knipperde heftig met zijn ogen, alsof hij dacht dat ze hem bedregen. Maar dat was niet zo. Niet meer dan een meter of vijftien van hem vandaan, tegen de achtermuur van het gebouw, stond een houten kruis, een meter of vier hoog en een paar meter breed. Een crucifix.

En aan dat kruis hing een man.

Zijn voeten waren met metaaldraad aan de verticale paal gebonden, en in zijn beide polsen stak een grote spijker, waarmee zijn armen aan de dwarsbalken waren vastgepind. Zijn gezicht was geblinddoekt, en een wit, met bloedrode Arabische letters beschreven stuk karton bedekte zijn bovenlichaam. De man was dood. Dat wist Hassan omdat hij geen vin verroerde, terwijl er een grote zwarte vogel op zijn arm zat en in zijn vlees pikte.

De militant draaide zich om en zag Hassan naar het gruwelijke tafereel staan kijken. ‘Een verrader,’ zei hij eenvoudig. ‘Aangeklaagd omdat hij geheimen aan het Westen had verkocht. Drie dagen geleden is hij terechtgesteld.’ Hij bekeek Hassan van top tot teen. ‘Een goede raad,’ zei hij. ‘Je gaat iemand ontmoeten. Doe wat hij zegt. Anders...’ Hij keek veelbetekenend naar de gekruisigde man. ‘En nu naar binnen.’

Binnen in het gebouw was het een puinhoop. De vloer lag bezaaid met gebroken pleisterwerk en bakstenen. Kabels bungelden aan de plafonds. Er hing een vage brandlucht. De militant liep er met grote stappen doorheen, maar Hassan aarzelde. ‘Is het... hier wel veilig?’ vroeg hij.

De militant draaide zich om. ‘Je bent hiernaartoe gekomen om te vechten,’ zei hij. ‘En dan vraag je of het veilig is?’ Hij stapte verder door het puin naar een trap omlaag. Met een rood hoofd van schaamte volgde Hassan hem. Zóiets zou hij nooit meer zeggen.

De stenen treden leidden naar een donker souterrain. Het was er veel koeler. Hassan zag dat het een ruimte van tien bij tien was, met een deur in de tegenoverliggende muur. Een kleine, walmende olielamp in een hoek verlichtte het vertrek. Er lag hier geen puin op de vloer, en er waren twee personen. Een van hen was lang en mager, met een blanke huid en donkere baardstoppels. De ander zat op een laag krukje. Hij had een rood-witte *shemagh* om zijn hoofd gewonden, zodat er niets van zijn gezicht was te zien. Alleen zijn starende ogen.

Het was duidelijk dat deze man hen had verwacht. Met een stem die werd gedempt door de doek voor zijn mond sprak hij met de militant. In het Arabisch. Hassan zag dat de militant een andere houding had aangenomen. Eerbiedig, bang haast. Hassan had geen idee waarom. De gemaskeerde man leek niet eens een pistool te dragen. Hassans blik dwaalde naar de andere man. Hij zag zijn blanke huid en vroeg zich af of het een Brit was. Hij keek hem glimlachend aan. Zijn glimlach werd niet beantwoord.

De figuur op het krukje stond op. Met trage passen liep hij door het vertrek naar Hassan, die nu een andere geur rook: een doordringend parfum. Een halve meter voor hem bleef de man staan. Hij nam Hassan van hoofd tot voeten op. ‘Is dit hem?’ Zijn Engels was goed verstaanbaar, maar hij sprak met een accent. Midden-Oosters. Hassan probeerde thuis te brengen uit welk land precies, maar wist het niet.

De militant boog zijn hoofd.

‘Hij ziet er niet uit. Als je een lafaard hebt meegebracht, zijn jullie er allebei geweest.’

Hassan voelde dat hij begon te zweten. ‘Ik ben geen lafaard,’ zei hij.

Stilte. Van achter de *shemagh* staarde de man hem met zijn donkere, doodse ogen aan. Hassan voelde dat hij nog meer begon te zweten. Hij had zijn mond moeten houden, dacht hij.

De man sprak heel zacht tegen de blanke. ‘Laat het hem zien, Jahar,’ zei hij.

Jahar knikte. Hij liep naar de deur aan de overkant van het vertrek, stak een sleutel in het slot en opende hem. Toen gebaarde hij Hassan dat hij moest komen kijken.

Hassan liep de ruimte door en keek.

In dit tweede vertrek was het nog donkerder. Hassan kon niet zien hoe groot het was. Het stonk er naar uitwerpselen. Een meter of drie van de deur zat een man, op zijn knieën en met zijn hoofd gebogen. Hij was blank en had een kaalgeschoren hoofd en baardstoppels van een paar dagen. Hij had een knaloranje gewaad aan. Met knipperende ogen keek hij doodsbang naar het licht, maar hij zei niets.

Hassan rook de parfumgeur en wist dat de mysterieuze figuur achter hem aan gekomen was. Hij draaide zich met een ruk om en zag dat hij vlak bij hem stond.

‘Dus je wilt vechten?’ fluisterde de man.

‘Ja.’

‘Je wilt de sharia verspreiden, eerst in Arabië, dan in Afrika en dan in de hele wereld? Eén glorieus kalifaat ter ere van Allah?’

Hassan begreep niet eens waar de man het over had. Hij knikte alleen.

‘Ieder kalifaat heeft een kalief nodig,’ zei de man. ‘En zo zul je mij noemen. Maar als je iets over mij tegen iemand zegt, kunnen jij en je familie thuis dezelfde behandeling verwachten als de man aan het kruis die je hebt gezien toen je hier aankwam. Begrijp je dat?’

Hassans maag draaide om. Maar hij stak zijn kin naar voren en zei: ‘Ja.’

‘Mooi. Het zal je wel zijn opgevallen dat we hier een gevangene hebben.’

Hassan knikte.

‘Zijn naam is Alan MacMillan. Hij zegt dat hij medewerker van een hulporganisatie is, en daarom is hij belangrijk, denkt hij. Maar hij is gewoon een ongelovige die niks voorstelt. Onze plicht is duidelijk.’

Hassan knikte en zei niets.

‘Doe het licht aan, Jahar.’

Jahar drukte op een knop in de muur van de tweede kamer. Ergens in een hoekje van zijn brein vroeg Hassan zich af waar de elektriciteit vandaan kwam. Maar met verreweg het grootste gedeelte keek hij onderzoekend rond in het vertrek.

Het had iets weg van een professionele fotostudio. Vanuit de hoeken beschenen twee lampen de gevangene, die met zijn ogen knipperde in het plotselinge, felle licht. Achter hem was een scherm opgesteld met een realistische afbeelding van een woestijnlandschap bij daglicht. Een eind ervandaan stond een camera op een driepoot. Hassan stapte de kamer in. Hij zag dat de handen en voeten van de gevangene achter zijn rug aan een

paal in de vloer waren gebonden, zodat hij zich niet uit zijn geknielde houding kon bevrijden.

Vanuit de deuropening zei de man: ‘Aan jou de eer om met hem af te rekenen.’

Bij die woorden begon de gevangene te jammeren. Jahar kwam de kamer binnen. Hassan zag dat hij een spuit met een injectienaald in zijn hand had. Hij stak de naald door de oranje kleding van de gevangene in zijn bovenarm. Bijna meteen daarop zakte het hoofd van de gevangene weer op zijn borst, en hij maakte geen geluid meer.

‘Valium,’ zei Jahar. ‘Dan verzetten ze zich niet. Maakt het schoner en gemakkelijker.’

‘Maakt wat gemakkelijker?’ Geen antwoord. ‘Bedoel je...’ Hassan maakte een snijdend handgebaar.

Jahar grijnsde. Hij zette de driepoot met de camera in de deuropening. Een paar ogenblikken later gaf hij Hassan een zo te zien vlijmscherp mes van ongeveer 25 centimeter lang en een zwarte bivakmuts. ‘Trek over je hoofd,’ beval hij. Hassan deed wat hem werd gezegd, en Jahar ging achter de camera staan. Hassan bleef bij de gedrogeerde gevangene.

‘Laat ons maar eens zién dat je geen lafaard bent,’ zei de man vanuit het andere vertrek. ‘Je weet wat je moet doen.’

Hassan keek naar het mes, en toen naar de gevangene. Hij realiseerde zich dat zijn hand licht trilde en probeerde zich te beheersen.

‘Als je dat liever hebt,’ zei de man, met een zachte, uitdagende klank in zijn stem, ‘kunnen we je ook vrouwenwerk geven. Kleren wassen en eten klaarmaken voor echte strijders zoals Jahar. Misschien ben je nergens anders goed voor.’

Hassan rechtte zijn rug. ‘Ik kan hem eerst een beetje pijn doen,’ stelde hij voor. ‘Hem een paar klappen geven. Hem een paar keer steken...’ Hij legde zijn handpalm plat op het gezicht van de gijzelaar, trok het slappe hoofd achterover en zette de punt van het mes op zijn wang.

‘Dat hoeft niet. Afranselingen interesseren niemand. Niemand bekijkt video’s van afranselingen. Onthoofdingen, dat wel. Je moet het vak leren. Dan zul je er wel lol in krijgen.’

Hassan zette de gijzelaar het mes op de keel. Het sneed onmiddellijk door de huid, en er druppelde bloed langs de hals van de man. Hassans hand trilde. Hij probeerde zich te beheersen. Hij zag een rood lichtje op de camera en wist dat hij liep.

De man praatte nog steeds. Hassan haalde diep adem en hoorde hem nauwelijks.

‘Hierna vertrek je en dan ga je verder met je nieuwe leven als beul. Misschien krijg je dan wat meer respect zoals Jahar hier, die tot nu toe vier onthoofdingen heeft uitgevoerd, tot glorie van Allah.’

Hassan wilde het snel en schoon doen. ‘Waar... waar stuurt u hem heen, kalief?’ vroeg Jahar. Ergens wist Hassan dat Jahar nerveus was, aangezien hij zo vrij was om een dergelijke vraag te stellen. Maar zijn stem klonk ook jaloers. Dat deed Hassan goed. Hij hief zijn ene hand, die nog steeds een beetje trilde, en hield zich klaar voor zijn eerste onthoofding.

‘Naar Nigeria,’ zei de kalief zacht. ‘Ik stuur hem naar Nigeria, om Gods werk te doen en de ongelovigen te straffen.’